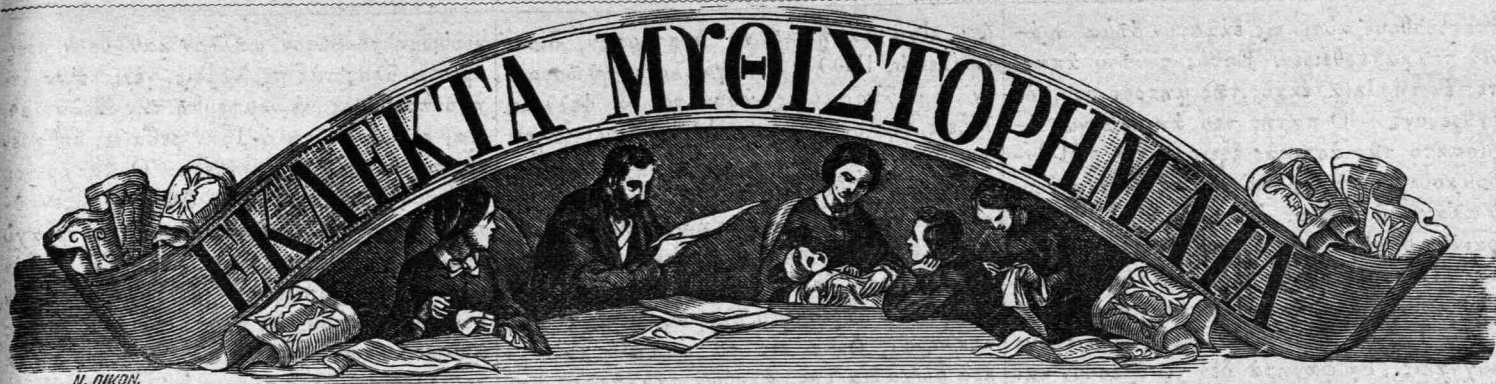

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσικὴ Ἰβάν Τουργκένιεφ, (συνέχεια), μετάφρ. **Β. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δηλ. — Η ΚΡΗΝΗ ΤΟΥ ΜΠΑΞΕ-ΣΑΡΑΪ, Διήγημα τοῦ Ῥώσου ποιητοῦ Ἀλεξ. Πούσκιν, μετάφρασις Π. Γ. Κοκόλη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Η'

Ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς Λαβρέτσκις — ζητοῦμεν τὴν ἀδελφὴν παρὰ τοῦ ἀναγνώστου νὰ διακύψωμεν ἐπὶ μικρὸν τὴν διήγησίν μας — κατήγετο ἐξ εὐγενούς καὶ ἀρχαίας οἰκογενείας. Ὁ πρῶτος τῶν Λαβρέτσκι ἐξεῆλθε τῆς Πρωσίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Βασιλείου τοῦ Τυφλοῦ, καὶ ἔλαβε διακυσία στρέμματα γῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Βεζέτσκι. Πλείστοι τῶν ἀπογόνων του εἰσῆλθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν ἰσχυρῶν ἀπεστάλησαν ὡς διοικηταὶ εἰς τὰς μάλλον ἀπομεμακρυσμένας ἐπαρχίας· οὐδεὶς ὅμως αὐτῶν ἀνῆλθεν εἰς ἀνώτατον βαθμὸν τοῦ Κράτους καὶ ἀπέκτησε μεγάλην περιουσίαν. Ὁ πλουσιώτερος καὶ μᾶλλον ἀξιοπαρατήρητος ἀπάντων τῶν Λαβρέτσκι ὑπῆρξεν ὁ Ἀνδρέας, ὁ προπάππος τοῦ Θεοδώρου, ὃν ἀνὴρ τραχὺς, ἀλκῶν, νοήμων καὶ πανοῦργος. Καὶ σήμερον ἔτι ἡ ἀνάμνησις τοῦ δεσποτισμοῦ του, τοῦ θηριώδους χαρακτῆρός του, τῆς ἀσωτίας του καὶ τῆς ἀπεριόριστου ἀπληστίας του διατηρεῖται ἐν τῷ τόπῳ του. Ἦτο σωματώδης καὶ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μελαγχροινὸς καὶ ἀγένειος· ὠμίλει τραχέως καὶ ἐφαίνετο ἀποκεκοιμισμένος. Ἀλλ' ὅσον χαμηλότερον ὠμίλει, ἐπὶ τοσοῦτον ὁ τρόμος ὃν ἐνέσπειρεν ἐμεγαλύνετο περίξ αὐτοῦ. Ἐνυμφεύθη γυναῖκα ἀνταξίαν αὐτοῦ, βοημίδα τὸ γένος, ἔχουσαν ὀφθαλμοὺς κυλοιδιώντας, ῥίνα ὁμοίαν πρὸς ῥάμφος ἰέρακος, στρυγγύλον δὲ καὶ κίτρινον πρόσωπον. Ἦτο θυμώδης καὶ φιλέκδικος, ἐνὶ λόγῳ, οὐδαμῶς ὑπεχώρει πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅστις ὀλίγου ἐδέσσε νὰ τὴν θανατώσῃ ἐκ τῆς κακῆς περιποιήσεως καὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπέζησε, καίτοι ἐν ὄσῳ ἔζη, οὐδὲ ὡς ἐπαύσαν νὰ ἐρίζωσι.

Ὁ Πέτρος, υἱὸς τοῦ Ἀνδρέου καὶ πά-

πὸς τοῦ Θεοδώρου οὐδαμῶς ὁμοίαζε πρὸς τὴν πατέρα του. Ἦτο παράξενος ὀλίγον, θορυβοποιὸς καὶ ἐνεργητικὸς, τραχὺς ἀλλ' ἀρκούντως ἀγαθός, φιλόξενος καὶ φιλῶν λίαν τὴν θήραν. Ἦτο πλέον τῶν τριᾶκοντα ἐτῶν ὅτε ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς του εὐρέθη κύριος κληρονομίας δισχιλίων χωρικῶν εὐκαταστάτων. Μετ' οὗ πολὺ ἐσπατάληεν ἡ ἐπώλησις μέρος τῆς περιουσίας του καὶ κατέστρεψε τὰ πλείστα κτήματά του. Τὰ εὐρέα, θερμὰ καὶ ῥυπαρὰ αὐτοῦ δωμάτια ἦσαν ἀκαταπαύστως πλήρη χυδαίων ἀνθρώπων, οἵτινες ἐπέπιπτον πανταχόθεν ἐπ' αὐτοῦ, δίκην χαλᾶζης καὶ ἐντόμων. Τὸ πλῆθος τοῦτο ἔπινε μέχρι μέθης καὶ συναπεκόμιζε τῆς οἰκίας πᾶν δυνάμενον νὰ ληφθῇ, μὴ παῦον δὲ νὰ πλέκη ἐγκώμια πρὸς τὸν φιλόξενον ἐκεῖνον οἰκοδεσπότην. Ὅτε ὁ Πέτρος ἦτο δύσθυμος τοὺς μετεχειρίζετο βανχύσας καὶ τοὺς ἐξεδίωκε, δὲν ἐβράδυνεν ὅμως νὰ βαρύνηται διὰ τὴν ἀπουσίαν των. Ἦτο ἐξ οἰκογενείας γείτονος, ἣν ἐνυμφεύθη κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρὸς του ἐκλέξαντος ταύτην διὰ τοῦτον, ἐκαλεῖτο δὲ Ἀννα Πανυλόβνα. Εἰς οὐδὲν ἀνემιγνύετο, ὑπεδέχετο ἐγκαρδίως τοὺς ξένους τῆς καὶ ἡρέσκετο νὰ ἐξέρχεται, καίτοι τὴν ἀπῆλπιζεν ἡ ὑποχρέωσις εἰς τὸ νὰ θέτῃ παικτῆλην. Κατὰ τὸ γῆρας αὐτῆς συνείθιζε νὰ διηγῆται ὅτι ἵνα κάμῃ τοῦτο, τῇ ἀνῆγειρον ὅλας τὰς τρίχας αὐτῆς, εἴτα τὰς ἤλειπον μὲ στέαρ καὶ ἔρριπτον ἐπ' αὐτῶν ἄλευρον, εἰσδύοντες σιδηρὰς κορρίδας, ὥστε κατόπι πολὺ δυσκόλως ἠδύνατο νὰ καθαρισθῇ. Ἐν τούτοις ἵνα μὴ παραβῇ τοὺς κανόνες τῆς εὐσχημοσύνης καὶ ἵνα μὴ προσβάλῃ οὐδέν, ὑπετάγετο, εἰς ἐκάστην ἐπίσκεψιν ἣν εἶχε νὰ κάμῃ, ὅπως ὑποστῇ τὸ μισητὸν τοῦτο μαρτύριον. Ἠρέσκετο εἰς τὸ χαρτοπαικτεῖν καὶ ἦτο πρόθυμος νὰ παιζῇ χαρτίᾳ ἀπὸ πρωίας ἄχρι ἐσπέρας. Δὲν ἐλησμονεῖ ὅμως οὐδέποτε, ὅτε ὁ σύζυγός της ἐπλησίαζε τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου, ν' ἀποκρύπτῃ διὰ τῆς χειρὸς τὰς ἐλαχίστας ἀπωλείας τῆς, αὐτὴ ἡ καταλιπούσα τῷ συζύγῳ της τὴν πλήρη καὶ ἐξ

ὀλοκλήρου διαθέσειν ὅλης τῆς προικὸς της. Ἐξ αὐτοῦ ἔσχε δύο τέκνα, τὸν Ἰβάν, γινόμενον πατέρα τοῦ Θεοδώρου καὶ μίαν θυγατέρα, Γλαφυρὰν καλουμένην.

Ὁ Ἰβάν δὲν ἀνετράφη ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ, ἀλλὰ παρὰ τινι πλουσίᾳ καὶ ἀγαθῇ θείᾳ, τῇ πριγκηπίσῃ Κουμπένσκη, ὑποσχεθείσῃ νὰ τὸν καταστήσῃ κληρονόμον τῆς ἐξ ὀλοκλήρου — ἄλλως ὁ πατὴρ του δὲν θὰ τὸν ἄφινε νὰ μεταβῇ εἰς αὐτήν — τὸν ἐνέδυσεν ὡς πλαγγόνα, τῷ παρέσχε παντοίους διδασκάλους, καὶ ἐξελέξατο δι' αὐτὸν παιδαγωγὸν Γάλλον τινά, πρῶην ἀββάν, μαθητὴν τοῦ Ἰωάννου Ἰακώβου Ρουσώ, τὸν κ. Κουρτέν δὲ Βωσέλ. Ἦτο οὗτος πανοῦργος ἀνὴρ, ἐπιτήδειος καὶ ἐπαγωγός. Ἐκεῖνη τὸν ἐξετίμα λίαν καὶ ἐπὶ τέλους, ἐβδωμνηκοντοῦτις σχεδόν, ἐνυμφεύθη τοῦτον. Κατέλειπεν αὐτῷ ἅπασαν τὴν περιουσίαν της, μετ' ὃ ἀπέθανεν ἐψιμυθιωμένως τὰς παρειὰς ἔχουσα, εὐωδιάζουσα ἅπασα ἐξ ἀμβάρεως, περιεκυκλωμένη ὑπὸ μαύρων δούλων, κυναρίων καὶ ὀχληρῶν ψιττακῶν, ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλιντροῦ κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΕ', καὶ κρατοῦσα ταμβακοθήκην πολυτελεῖ ἐξ ἐγκαύστου. Ἀπέθανεν ἐγκαταλειμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου της. Ὁ ἐπαγωγὸς κ. Κουρτέν ἐνόμισε πρέπον νὰ μεταβῇ εἰς Παρίσιους μετὰ τῶν χρημάτων του.

Ὁ Ἰβάν ἦτο δεκαεννεατῆς ὅτε τὸ δυστύχημα τοῦτο τὸν ἐπληξε. Δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ μένῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς θείας του ὅπου ἀπὸ ἐπιδόξου κληρονόμου καθίστατο αἰφνης παράσιτος, ἀλλ' οὐδ' εἰς Πετρούπολιν, ἔνθα ἡ προσέγγισις τῆς κοινωνίας ἐν ἣ ἀνετράφη τῷ ἀπηγορεύθη αἰφνιδίως. Ἠσθάνθη ἀκτακνίητον ἀποστροφὴν πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, εἰς ἣν θὰ ἤρχιζεν ἀπὸ τῶν ταπεινότερων καὶ δυσκολοτέρων βαθμῶν. Ταῦτα πάντα συνέβαινον κατὰ τὰ πρῶτα ἐτη τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου. Ἠναγκάσθη λοιπὸν ἐκὼν ἄκων νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸ χωρίον τοῦ πατρὸς του. Πῶς τὰ πάντα τῷ ἐφάνησαν ρυπαρὰ, πτωχὰ καὶ εὐτελεῖ! Ἦ ἀφάνεια, ἡ σιγή, ἡ μόνωσις τοῦ βίου τῶν στεππῶν

ἐπεπρόσθουν αὐτῷ εἰς ἕκαστον βῆμα· ἡ ἀνία τὸν κατέρθειρεν. Ἐκτὸς τούτου ἀπαντες ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐκτὸς τῆς μητρός του, τὸν ἐχθρεύοντο. Ὁ πατὴρ του ἀνυπομόνως ὑφίστατο τὰς ἀστικὰς ἐξείσεις αὐτοῦ. Ἡ ἐνδυμασία του, ἡ ὀμίλια του, τὰ βιβλία του, ὁ πλαγιάυλος του, ἡ καθαριότης του ἐφαινότο, εὐλόγως, ὡς ὑπερβολικὴ λεπτότης. Πάντοτε παρεπονείτο κατὰ τοῦ υἱοῦ του καὶ ἀδιακόπως τὸν ἐπέπληττε.

— Τίποτε δὲν τῷ ἀρέσει ἐδῶ, ἔλεγε συχνάκις. Τὰ φαγητὰ δὲν τῷ ἀρέσουν καὶ δὲν τρώγει τίποτε, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὁσμὴν τῶν ὑπηρετῶν, οὔτε τὴν ζέστην τοῦ δωματίου. Ἡ θέα τῶν μεθυσμένων τὸν ταρασσει καὶ δὲν εἰμποροῦν οὔτε νὰ φιλονεικήσουν ἐνώπιόν του. Δὲν θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ὑγείαν δὲν ἔχει διόλου, αὐτὴ ἡ γυναικοῦλα! Καὶ ὅλα αὐτὰ, ἐπειδὴ τὸ μυαλό του εἶναι παραγμισμένο ὡς ἀν τοῦ Βολταίρου.

Ὁ γέρον ἰδιαίτερος ἀπεστρέφετο τὸν Βολταίρον, καὶ τὸν ἀπιστοῦν ἐκείνον Διδερότον, καίτοι οὐδὲ γραμμὴν εἶχεν ἀναγνώσῃ ἐκ τῶν ἔργων των, διότι ἡ ἀνάγκη δὲν ἦτο τῆς ἀρμολιότητός του.

Ὁ Πέτρος Ἀνδρεβίτς δὲν ἠπατάτο. Ὁ Βολταίρος καὶ ὁ Διδερότος ἐπλήρουν πράγματι τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ του καὶ οὐχὶ μόνον οὗτος ἀλλὰ καὶ ὁ Ρουσσώ ἔτι, ὁ Ραϋνάλ, ὁ Ἐλβέτιος καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτῶν. Ἀλλὰ μόνον τὴν κεφαλὴν του ἐπλήρουν. Ὁ παλαιὸς παιδαγωγός του ἄββας, ὁ ἐγκυκλοπαιδικός, περιωρίσθη νὰ μάθῃ ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὸν μαθητὴν του πᾶσαν τὴν ἐπιστήμην τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Ὁ Ἰβάν ἔζη τοιοῦτοτρόπως, πλήρη τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐκ τῶν διδασμάτων ἐκείνων, ἅτινα ἔμενον ἐντὸς αὐτοῦ, χωρὶς ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς τὸ αἷμά του, χωρὶς νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὴν ψυχὴν του, χωρὶς νὰ παραξώσιν ἰσχυρὰς πεποιθήσεις. . . Ἀλλὰ, δὲ ὁποίας πεποιθήσεις δυνάμεθα ν' ἀπαιτήσωμεν παρὰ νεανίου ζῶντος πρὸ πεντηκονταετίας, ὅταν καὶ σήμερον ἔτι δὲν κατωρθώσμεν νὰ ἔχωμεν τοιαύτας;

Ἡ παρουσίᾳ τοῦ Ἰβάν Πέτροβιτς ἐστεινοχώρει τοὺς ἐπισκέπτας τῆς πατρικῆς οἰκίας, διότι αὐτὸς μὲν τοὺς περιεφρόνει, ἐκεῖνοι δὲ τὸν ἐφοβούντο. Δὲν κατάρθωσε μάλιστα οὔτε μετὰ τῆς ἀδελφῆς του νὰ σχετισθῇ, οὔσης κατὰ δώδεκα ἔτη μεγαλύτερας αὐτοῦ. Ἡ Γλαφυρὰ αὕτη ἦτο παράδοξος νέα. Ἀσχημος, κυφὴ, ἰσχυροτάτη, ἔχουσα μεγάλους αὐστηροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ στόμα μὲ λεπτὰ καὶ συνσφιγμένα χεῖλη. Τὸ πρόσωπόν της, ἡ φωνὴ της, αἱ ταχεῖαι καὶ δύστροποι κινήσεις αὐτῆς ἀνεμύνησκον τὴν μάμμην της Βοημίδα. Ἐχουσα χαρακτῆρα πείσμονα καὶ δεσποτικόν δὲν ἠθέλησεν οὐδέποτε νὰ ὑπανδρευθῇ. Οὐδόλως ἤρεσεν αὐτῇ ἡ ἐπ' ἀνόδοι τοῦ Ἰβάν Πέτροβιτς, διότι ἐν ὅσῳ οὗτος εὐρίσκετο παρὰ τῇ πριγκηπίσῃ Κουμπένσκη ἠδύνατο ν' ἀναμείνῃ τὴν ἡμίσειαν κληρονομίαν τῆς πατρικῆς περιουσίας· ἡ φιλαργυρία της ἦτο ἐν ἐπὶ πλέον χαρακτηριστικόν ὅπερ εἶχε κληρονομήσῃ παρὰ τῆς μάμμης αὐτῆς. Ἐπίσης ἐφθόνηι τοῦτον, δι-

ὅτι εἶχε λάβῃ καλὴν ἀνατροφήν, διότι ὠμίλει ὡς Γάλλος τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, ἐν ᾧ αὕτη μόλις ἠδύνατο νὰ ψελλίξῃ λέξεις τινὰς γαλλικάς. Ἀληθῶς οἱ γονεῖς της ἠγνόουν πλείονα, ἀλλὰ τί τὴν ὠφέλει τοῦτο; Ὁ Ἰβάν ἠγνόει πῶς θὰ καταπαύσῃ τὴν θλίψιν του καὶ τὴν ἀνίαν του. Ἐτος διήλθεν ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἀλλὰ τῷ ἐφάνη μακρὸν ὥσπερ δεκάς ἐτῶν. Μόνον παρὰ τῇ μητρί του ἠρέσκετο ὀλίγον, διήρχετο ὁλοκληρούς ὥρας εἰς τὰ χαμηλὰ καὶ μικρὰ δωμάτια της, ἀκούων τὴν ἀφελῆ καὶ ἀνεπιτήδευτον φλυαρίαν της καὶ τρώγων ζαχαρωτὰ.

Μεταξὺ τῶν ὑπηρετριῶν τῆς Ἀννας Παυλόβνας ὑπῆρχεν ὡραία νεανὶς ἔχουσα γλυκεῖς καὶ διαυγεῖς ὀφθαλμοὺς καὶ χαρakterιστικὰ λεπτὰ. Ὄνομαζετο Μελανία καὶ ἦτο σῶφρων καὶ μετριόφρων. Εὐθύς κατὰ πρῶτον ἤρρεσε πρὸς τὸν Ἰβάν Πέτροβιτς, ὅστις μετ' οὐ πολὺ τὴν ἠγάπησεν· ἡ συνεσταλμένη συμπεριφορὰ της, αἱ μετριόφρονες ἀπαντήσεις αὐτῆς, ἡ γλυκεῖα φωνὴ της, τὸ τρυφερόν μειδιάματά της τῷ ἤρεσαν καὶ καθ' ἑκάστην τῷ ἐφαίνετο ἐρασμιωτέρα. Ἐκείνη ἐπίσης ἠγάπησε τὸν Ἰβάν Πέτροβιτς ὅπως μόναι αἱ ῥωσίδες νεάνιδες γνωρίζουσι ν' ἀγαπῶσι, καὶ ἐγένετο ἰδική του. Ἐν οἴκῳ χωρικοῦ ἄρχοντος οὐδὲν ἀπόκρυφον δύναται νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ κεκρυμμένον. Δι' ὃ πάντες ἔμαθον τὸν ἔρωτα τοῦ νεαροῦ κυρίου μετὰ τῆς Μελανίας, καὶ ἡ εἰδησις ἐφθασε μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ὧτων τοῦ Πέτρου Ἀνδρεβίτς. Ἐν ἄλλῃ περιστάσει ἴσως οὐδεμίαν προσοχὴν ἤθελε δώσῃ εἰς τόσον ἀσήμαντον ὑπόθεσιν, ἀλλ' εἶχεν ἀπὸ τινος ὀργισθῇ κατὰ τοῦ υἱοῦ του, καὶ χαίρων ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας ν' ἀποστομώσῃ τὸν κομψὸν τῆς Πετροπόλεως φιλόσοφον. Καταιγὶς κορυγῶν καὶ ἀπειλῶν συνέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡ Μελανία καθέρχθη, ὁ δὲ Ἰβάν Πέτροβιτς διετάχθη νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πατρός του. Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ θορύβου ἡ Ἀννα Παυλόβνα προσέτρεξε, προσπαθίσασα νὰ καθησυχάσῃ τὸν σύζυγόν της. Ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδενὸς πλέον ἤκουεν. Ἐπέπεσε κατὰ τοῦ υἱοῦ του ὡς σαρκόβορον ὄρεον, ἐμέμφθη αὐτοῦ διὰ τὴν κακοῦθειάν του, διὰ τὴν ἀπιστίαν του καὶ διὰ τὴν ὑποκρισίαν του. Ἡ εὐκαιρία παρουσιάσθη ἐξαίρετα ἵνα ἐκχύσῃ κατὰ τοῦ Ἰβάν ἀπασαν τὴν ἐντὸς τῆς καρδίας του συναχθεῖσαν ὀργὴν ἀπὸ πολλοῦ κατὰ τῆς πριγκηπίσσης Κουμπένσκη, ἣν καὶ ἐξύβρισεν. Ὁ Ἰβάν Πέτροβιτς κατ' ἀρχὰς συνεκράτησεν ἑαυτὸν καὶ εἰσῆλθε, ἀλλ' ὅτε ὁ πατὴρ του τὸν ἠπειλῆσε δι' ἄτιμωτικῆς τιμωρίας δὲν ἐκράτήθη πλέον.

— Ἀ! ἐσκέφατο, ὁ ἀπιστος Διδερότος παρουσιάσθη πάλιν. Καιρὸς νὰ τὸν χρησιμοποίησωμεν. Περιμένετε, θὰ τὰ χάσῃτε ὅλοι.

Πάραυτα δὲ διὰ φωνῆς ἡσύχου καὶ μεμετρημένης, καίτοι κατεχόμενος ὑπὸ ἐσωτερικοῦ τρόμου, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν πατέρα του ὅτι ἀδίκως τὸν ἐκατηγόρει ὡς κακοῦ ἢ ὅτι δὲν ἤθελε ν' ἀρνηθῇ τὸ σφάλμα του, ἀλλ' ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ τὸ ἐπα-

νορθώσῃ τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον περιεφρόνει ὅλας τὰς προλήψεις, ἐνὶ λόγῳ ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ νυμφευθῇ τὴν Μελανίαν. Καὶ εἰπὼν ταῦτα ὁ Ἰβάν βεβιαῶς ἐβράσεν εἰς τὸν σκοπὸν ὃν προέθετο. Ὁ πατὴρ του ἐπὶ τοσοῦτον ἐταράχθη ὥστε ἠνέωξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπὶ βραχὺ διέμεινεν ἀκίνητος, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ σχεδὸν συνῆλθε, καὶ ὅπως ἦτο, μὲ τὸν ἐκ γονυῶν κοιτωνίτην του, μὲ πόδας γυμνοὺς ἐντὸς ἀπλουστάτων σανδαλίων, ὤρμησε κατὰ τοῦ υἱοῦ του ἵνα τὸν κτυπήσῃ. Ὁ Ἰβάν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὥσπερ νὰ ἐπραξε τοῦτο ἐπιτήδεις, εἶχε κτενισθῇ κομψότατα, ἐφόρει νέαν κυανὴν ἐνδυμασίαν τοῦ νέου ἔθους, ὑποδήματα καλὰ καὶ στενὴν κομψοτάτην περισκελίδα. Ἡ Ἀννα Παυλόβνα ἐρρήξε κραυγὴν μεγάλην καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της διὰ τῶν χειρῶν, ἐν ᾧ ὁ υἱὸς της, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐτράπη εἰς φυγὴν, διέβη τὴν αὐλὴν, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἔτρεξε, μὴ στρέφων πάντοτε τὴν κεφαλὴν μέχρις ὅτου δὲν ἤκουε πλέον ὀπισθέν του τὰ βάρεα βήματα τοῦ πατρός του καὶ τὰς ἐπανειλημμένας διακεκομμένας κραυγὰς αὐτοῦ.

— Σταμάτησε, ἀχρεῖε! ὠρύετο ἐκεῖνος, σταμάτησε ἢ σὲ καταρῶμαι!

Ὁ Ἰβάν Πέτροβιτς κατέφυγεν εἰς τινα πλησίον γνῶριμον χωρικόν. Ὁ πατὴρ του ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐξηντηλημένος καὶ καθίδρως καὶ μόλις δυνάμενος ν' ἀναπνεύσῃ ἀνήγγειλεν ὅτι δὲν ἤθελε πλέον νὰ ἐπανιδῇ τὸν υἱόν του καὶ ὅτι τὸν ἀπεκλήρου. Πάραυτα ἔκαυσεν ἀπαντα τὰ ἀτυχῇ βιβλία ἐκείνου καὶ ἐξεδίωξε τὴν ὑπηρετρίαν Μελανίαν, ἀποστείλας ταύτην εἰς ἀπομεμακρυσμένον τι χωρίον. Ἀγαθοὶ τινες ἄνδρες γνωστοὶ τῷ Ἰβάν τὸν ἀνεκάλυψαν καὶ τῷ ἀνήγγειλον πάντα τὰ συμβάντα. Οὗτος δὲ κατησχυμμένος καὶ μανιώδης ὠρκίσθη ὅτι ἤθελεν ἐκδικηθῇ τὸν πατέρα του, τὴν αὐτὴν δὲ νύκτα ἐνέδρευεν ἵνα σταματήσῃ κατὰ τὴν διάβασίν της τὴν φέρουσαν τὴν Μελανίαν ἄμαζαν. Ἀποσπάσας δὲ διὰ τῆς βίας ταύτην ἀπὸ τῶν ἀκολουθῶν της ἔδραμε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν πλησίον πόλιν καὶ τὴν ἐνυμφεύθη.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ἰβάν ἔγραψε πρὸς τὸν πατέρα του ψυχρὰν εἰρωνικὴν καὶ εὐγενῆ ἐπιστολὴν καὶ μετέβη πρὸς τὸ χωρίον ἐν ᾧ κατῴκει ὁ τρίτου βαθμοῦ ἐξάδελφός του Δημήτριος Πεστῶφ, μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Μάρθας, ἣν γνωρίζομεν ἤδη. Διηγῆθη αὐτοῖς λεπτομερῶς τὰ συμβάντα, τοῖς εἶπεν ὅτι ἀνεχώρει εἰς Πετρούπολιν, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς ὑπηρεσίαν καὶ τοὺς παρεκάλεσε θερμῶς νὰ δώσωσιν ἄσυλον εἰς τὴν σύζυγόν του, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον καιρὸν. Ἐκλαυσε πικρῶς προσφώνων τὰς λέξεις *σύζυγόν του* καὶ λησμονήσας τὴν λεπτὴν ἀνατροφήν του καὶ τὴν φιλοσοφίαν του ἔπεσε ταπεινῶς γονυκλινῆς πρὸ τῶν συγγενῶν του, δίκην γνησίου ῥώσου χωρικοῦ, πλήττων τὴν γῆν διὰ τοῦ μετώπου του. Οἱ Πεστῶφ, ὄντες συμπαιθεῖς καὶ ἀγαθοὶ, εὐχαρίστως συγκατατετέθησαν εἰς τὴν παράκλησίν του, καὶ τοιοῦτοτρόπως διέμεινε τρεῖς ἐβδομάδας

μετ' αὐτῶν, ἀναμένων κρυφίως ἀπάντησιν παρὰ τοῦ πατρὸς του. Ἀλλ' οὐδεμίαν τοιαύτην ἔλαβεν, οὐδ' ἠδύνατο δὲ νὰ λάβῃ. Μαθὼν τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ του ὁ Πέτρος Ἀνδρεϊτις ἠσθένησε καὶ ἀπηγόρευσε νὰ προσφέρωσιν ἐνώπιόν του τὸ ὄνομα τοῦ Ἰβάν Πέτροβιτς. Μόνη ἡ δύσμοιρος μήτηρ ἐδανείσθη κρυφίως πεντακόσια χαρτίνα ρούβλια παρὰ τοῦ ἐφημερίου τοῦ χωρίου καὶ τὰ ἀπέστειλε πρὸς τὸν υἱὸν της μετὰ μικρᾶς εἰκόνης διὰ τὴν νύμφην της. Ἐφοβήθη νὰ γράψῃ, ἀλλ' ὁ ἀγγελιαφόρος της, βραχύσωμος καὶ ἰσχνὸς χωρικός, δυνάμενος νὰ βαδίζῃ ἐξήκοντα βέρστια πεζῇ καθ' ἑκάστην, ἐπεφορτίσθη νὰ εἴπῃ τῷ Ἰβάν Πέτροβιτς νὰ μὴ λυπηταὶ πολὺ, ὅτι ἤλπιζε, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, νὰ μεταβάλλῃ τὴν ὁργὴν τοῦ συζύγου της εἰς ἐπιείκειαν, ὅτι προὔτιμα ἄλλην νύμφην, ἀλλ' ὅτι τοιαύτη βεβαίως δὲν ἦτο ἡ θεία θέλησις καὶ ὅτι ἐπεμπε πρὸς τὴν Μελανίαν Σεργιέβναν τὴν μητρικὴν εὐλογίαν της. Ὁ χωρικός ἔλαβεν ἕν ρούβλιον διὰ τὸν κόπον του, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ χαιρετίσῃ τὴν νέαν κυρίαν του, ἥς ἦτο σύντεκνος, ἠσπάσθη αὐτῆς τὰς χεῖρας καὶ ἀνεχώρησεν αὐθις ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

Ὁ Ἰβάν Πέτροβιτς ἀνεχώρησεν εἰς Πετρούπολιν εὐθυμὸν ἔχων τὴν καρδίαν. Ἀγνωστον μέλλον ἀνέμενον αὐτόν. Πιθανὸν νὰ ἐστερεῖτο χρημάτων, ἀλλὰ τοῦλάχιστον κατελίμπανε τὸν ἐξοχικὸν βίον ὃν ἀπεστέρετο. Ἐχαιρετὸν πάντων ὅτι δὲν ἀπηνήθη τοὺς παιδαγωγούς του, ἀλλὰ τοῦναντίον ὅτι ἐπραξε πράγματι καὶ ἐδικαίωσε τὰς ἀρχὰς τοῦ Ρουσῶ, τοῦ Διδασκάλου καὶ τῆς Διακηρύξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ αἶσθημα ἐκπληρωθέντος καθήκοντος, τῆς νίκης καὶ εὐχαριστηθείσης δικαίας υπερηφανίας, ἐπλήρου τὴν ψυχὴν του. Ἐκτὸς τούτου ὁ χωρισμὸς τῆς συζύγου του οὐδόλως ἐτάρασεν αὐτόν, ἐν ᾧ μάλλον ἐφοβεῖτο νὰ βιώσῃ μετὰ ταύτης. Τῆς πρώτης ὑποθέσεως γενομένης, καιρὸς ἦτο νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν ἄλλων. Ἐν Πετρούπολει ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν, παρὰ τὰς προσδοκίας αὐτοῦ. Ἡ πριγκίπισσα Κουμπένσκη, ἥν ὁ κ. Κουρτέν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ ἤδη, ἀλλ' ἦτις δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ ἔτι, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπανορθώτῃ τὴν πρὸς τὸν ἀνεψιὸν της ἀδικίαν της, τὸν ἐσύστησε πρὸς ἀπαντας τοὺς φίλους αὐτῆς καὶ τῷ ἔδωκε πέντε χιλιάδας ρούβλια, τὰ τελευταῖα χρήματά της, ἀναμφιδόλως, καὶ ὠρολόγιον περικύρυνον. Τρεῖς μῆνες δὲν εἶχον παρέλθῃ καὶ κατάρθωσε νὰ τὸν διορίσῃ εἰς τὴν ῥωσικὴν πρεσβεῖαν ἐν Λονδίνῳ ὅπου ἐκεῖνος μετέβη μετὰ τῶν πρώτων ἐκ Πετρούπολεως ἀναχωρήσαν ἀγγλικὸν πλοῖον—διότι οὐδὲ λόγος περὶ ἀτμοπλοίων ἐγένετο τότε. Μετὰ τινὰς μῆνας ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ Παστῶφ, δι' ἧς ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἀνὴρ συνεχαίρετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει υἱοῦ, γεννηθέντος ἐν τῷ χωρίῳ Ποκρόφσκ, τὴν 20 Αὐγούστου 1807 καὶ ὀνομασθέντος Θεοδώρου, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁμωνύμου ἁγίου μάρτυρος. Ἡ ἀδυναμία τῆς Μελανίας Σεργιέβνας ἦτο

τοιαύτη ὥστε γραμμαῖς τινὰς μόνον ἠδύνατο νὰ γράψῃ, αἰτινὰς γραμμαῖς ὅμως ἐπληξάν τὸν σύζυγόν της, ἀγνοοῦντα ὅτι ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐδίδαξε τὴν γραφὴν εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἐν τούτοις ὁ Ἰβάν δὲν ἐγκατελείφθη ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ἡδέα αἰσθήματα τῆς πατρότητος, διότι τότε ἦτο ἐραστὴς μιᾶς διασημοτάτης Φρύνης ἡ Λαίδος τῆς ἐποχῆς. Ἡ εἰρήνη τοῦ Τιλοῦ εἶχεν ὑπογραφῇ, ἀπαντες δὲ ἐσπευδον ἵνα διασκεδάσωσι μανιωδῶς. Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ θελκτικῆς καλλονῆς τὸν εἶχον μαγεύσῃ· ὀλίγα χρήματα εἶχεν, ἀλλ' ἦτο εὐτυχὴς εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, εἶχε γνωριμίας καὶ ἐλάμβανε μέρος εἰς ἀπάσας τὰς ἡδονάς. Ἐνὶ λόγῳ ἔπλεε πλησιέστερος πρὸς τὸν ὄλεθρον.

Ἔπεται συνέχεια.

***B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλον.

Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων του, ὅσῳ ἔλαφρός καὶ ἂν ἦτο, ἀφύπνισε τὴν νέαν.

— Ἀχ! ἀνέκραξε περιχαρῶς μόλις ἰδούσα τὸν μοναχόν, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν πάραυτα ἐλπίδος καὶ εὐτυχίας. . . . Ἀχ! ἤλθετε, πατέρα μου! . . . τέλος πάντων! . . . Θεέ μου! . . . πῶς σὰς ἐπερίμενον!

Ὁ Μαλκράφτ ἔθλιψε συμπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς Ζολάνδης.

— Πτωχή μου κόρη! εἶπεν.

— Καὶ ἐκεῖνος; ἔμαθεν ὅτι εἶμαι ἐδῶ; . . . Μὲ ἀγαπᾷ πάντοτε; Μ' ἐσυγχώρησε διὰ τὰς ἀδικίας ὑποψίας μου; . . . Λέγετε, πατέρα μου! . . . Ὡ! λέγετε, σὰς ἐξορκίζω.

— Ἡσύχασε, τέκνον μου, πρὸς Θεοῦ! . . . Σκέψθητι ὅτι αἱ σφοδραὶ συγκινήσεις ἔτι μάλλον σὲ ἀδυνατίζουν.

— Ἀπαντήσατέ μου! . . . ἀπαντήσατέ μου! . . .

— Ἐ! βεβίχως, τῷ εἶπον τὰ πάντα, ἀγαπητὴ μου Ζολάνδη.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἀπλήστως.

— Λοιπὸν. . . ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ σ' εἰπῶ περισσότερα; . . . Δὲν μ' ἐννοεῖτε; Δὲν ἠξεύρεις ὅτι σ' ἀγαπᾷ, ὅπως καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾷς; . . . Δικτὶ νὰ σοὶ περιγράψω τὴν χαρὰν του. . . καὶ τὴν ἀδημονίαν του; . . . Ἡ καρδία του εἶνε πάντοτε πλήρης ἔρωτος καὶ ἀφοσιώσεως. . . Ἐπὶ τέλους, σὲ λατρεῖ! . . . μοὶ τὸ ἐπανελάμβεν ἑκατοντάκις. . .

— Ἀχ! ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε! . . . προσφιλὴς τῆς ψυχῆς μου λατρεία! . . . Ἀλλ' εἶνε ἀρὰ γε ἀληθὴ ὅλα αὐτά;

Ὁ Μαλκράφτ ἐμειδίασεν.

— Αὐριον θὰ ἴδῃς, ἐπανελάβεν, ἂν ἐγὼ σοὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν ἡ ὀχι.

— Αὐριον;

— Αὐριον.

— Εἶνε δυνατόν; . . . αὐριον θὰ ἦμαι λοιπὸν ἐλευθέρη; . . . θὰ ἦμαι εἰς τὰς ἀγκάλας σου;

— Τὰ πάντα εἶνε ἑτοιμα. Ἀκούσον λοιπὸν. Ἰδοὺ τὸ σχεδίον μας. Ὑπάρχει διάδρομος τις ὑπόγειος ἐντὸς τοῦ φρουρίου τούτου, ὁ ὁποῖος συγκοινωνεῖ μετὰ τὸ δάσος τοῦ Ἀγίου Ἀβερτίου. Ὁ Ζεβάν, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὴν ὑπαρξίν τῆς ὑπονόμου ταύτης, ἀνεῦρεν εὐκόλως τὴν ὁπὴν ἐν τῷ δάσει. Ἀλλὰ τώρα δὲν γνωρίζομεν τὴν ἐντὸς τοῦ φρουρίου ὁπὴν. . . ἀλλὰ τί πειράζει; . . . Ἡμεῖς θὰ εἰσέλθωμεν διὰ τῆς ὑπονόμου καὶ ἂν εὖρωμεν ἀντίστασιν θὰ ἀντιτάξωμεν τὴν βίαν διὰ τῆς βίας καὶ θ' ἀφήσωμεν τὸν Ζιάκ με τοὺς ἀνθρώπους μας, τοὺς ὁποῖους θὰ ἔχωμεν μεθ' ἡμῶν, ἐνῷ ἐγώ, ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ζεβάν θὰ τρέξωμεν νὰ σ' ἐλευθερώσωμεν.

Ἡ Ζολάνδη ἠκροῖτο μετὰ προσοχῆς, ἐπιδοκιμάζουσα τοὺς λόγους τοῦ Μαλκράφτ δι' ἐλαφροῦς κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

Ἄφρην παρετήρησεν ἀτενῶς τὸν μοναχόν.

— Καὶ ἀγνοεῖτε ποῦ ἐκβάλλει ἡ ὑπόνομος αὕτη;

— Ναί, ἀλλ' ὑποπιτεύομαι. . .

— Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω.

— Σὺ;

— Ἐγώ.

Καὶ ἐγερθεῖσα ἔτρεξε πάραυτα, ἐφ' ὅσον αἱ δυνάμεις αὐτῆς ἐπέτρεπον τοῦτο, πρὸς τινὰ γωνίαν τοῦ τοίχου πλησίον τῆς κλίνης της καὶ ἐγείρασα τὸ παραπέτασμα ὅπερ ἐκάλυπτεν αὐτόν, ἐκτύπησε διὰ τῆς χειρὸς της τὸν τοίχον καὶ ἠκούσθη ὑπόκωφος ἦχος.

Ὁ Μαλκράφτ ἀνεσκήρτησεν.

— Ὡ! . . . εἶπεν.

— Κ' ἐδῶ. . . ἀκούσατε.

Καὶ ἐκτύπησεν ἐκ νέου πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου ἡ ἦχος τις, μάλλον ὑπόκωφος, ἠκούσθη.

Ὁ Μαλκράφτ ἐδοκίμασε καὶ οὗτος διὰ τῆς χειρὸς του.

— Ἐδῶ εἶνε! . . . ἐδῶ εἶνε! ἀνέκραξε μετὰ τόνου θριαμβευτικοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. . . Ἀλλὰ πῶς ἐδυνήθη; . .

— Ἡμέραν τινά, καταληφθεῖσα ὑπὸ παραφόρου μανίας, ὤρμησα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τοίχου καὶ ἐκτύπων αὐτόν διὰ τῶν ἀγκῶνων μου, ὅτε εἶδον τὸν τοίχον ὑποχωροῦντα. . .

— Ἀ! ὁ Θεός, κόρη μου, σ' ἐνέπνευσεν! . . . Τώρα πλέον ἐσώθης!

— Ἐσώθην;

— Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι. Ἀλλὰ πρόσεξε εἰς ὅ,τι θὰ σοὶ εἰπῶ. Ἀμα ἀναχωρήσω ἀπὸ ἐδῶ, θὰ ἐπανεύρω τὸν Ὀλιβιέρον καὶ τὸν Ζεβάν. Ἀπόψε ὁ Ζιάκ θὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ φρούριον καὶ ἂν δυνηθῶμεν σήμερον. . . ἀλλὰ πιστεύω ὅτι εἶνε ἀδύνατον. Οἱ ἀνθρωποὶ μας δὲν εἰδοποιήθησαν. Αὐριον λοιπὸν θὰ ἐνεργήσωμεν ἀφεύκτως. Τώρα ἰδοὺ τί θὰ συμβῇ. Πρόσεξε καλᾶ, ἀγαπητὴ Ζολάνδη, καὶ ἐνθυμοῦ τοὺς λόγους μου. Ὁ Ὀλιβιέρος, ὁ Ζεβάν καὶ τινες ἐκ τῶν ἀνθρώπων μας θὰ βιάσασιν αὐτὴν τὴν θύραν καὶ θὰ σε ἀρπάσωσιν· ἐγὼ δὲ με τοὺς λοιποὺς τῶν ἀνθρώπων μας θ' ἀναβῶ εἰς τὰ δωματῖα τοῦ Ζιάκ. . . Τὰ λοιπὰ εἶνε ὑπόθεσις ἰδική μου. Σὺ νὰ προσπαθήσῃς